

Però nosaltres al vent

Raimon diu adeu als escenaris al Palau de la Música

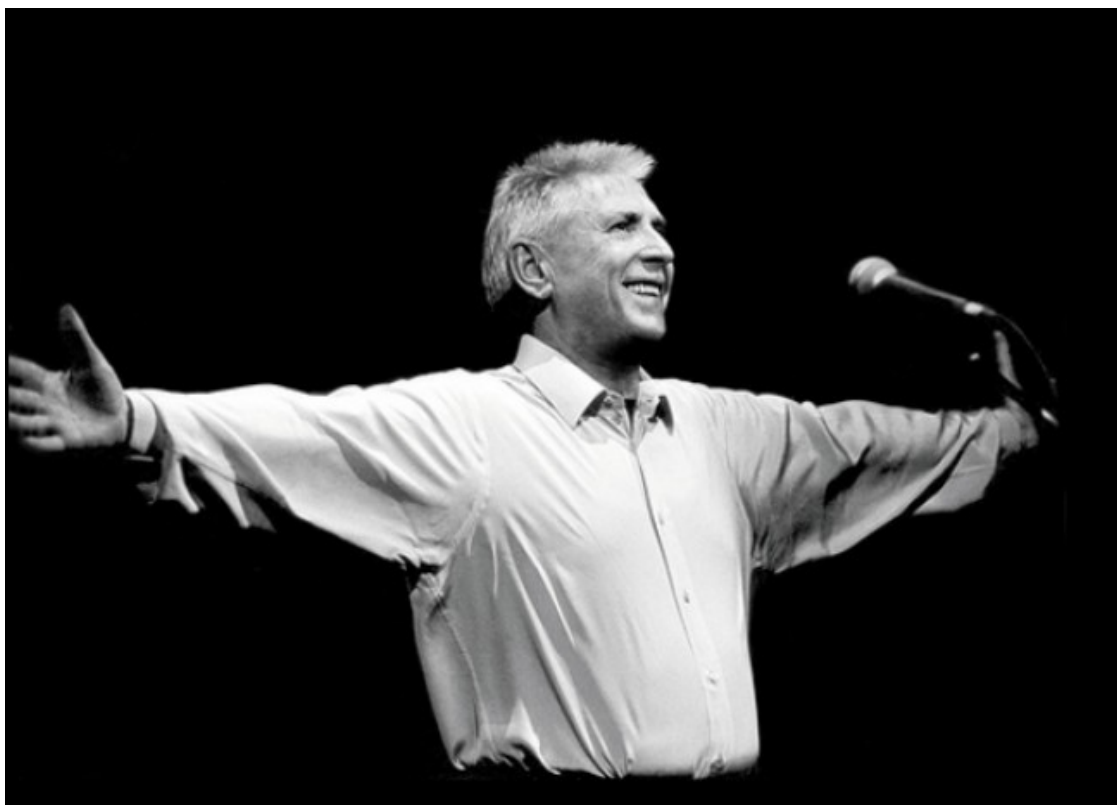

Foto: Facebook Raimon

"Amb més records que projectes, amb més passat que futur. Amb un present prim com sempre, amb una vida que fuig". I mentre s'acosta la nit, mira enrere: els peus que el van ensenyar a caminar, les mans que el protegien agafant les seves mans. I potser aquesta manera de començar també és una manera d'agrair "com m'he sentit estimat".

T'he conegut sempre igual com ara

És el meu primer concert d'en Raimon, però també l'últim. El miro i penso què deu ser dir adeu a allò que has fet durant tota una vida. Ell, dret, al mig de l'escenari del Palau de la Música, és la sobrietat feta persona. Quiet. La seva veu ho omple tot. I no per la seva potència; sinó per la força del que diu. Perquè les paraules neixen de l'avui, però també del fons dels segles. I ell, de tant en tant, es posa de puntetes com si volgués arribar més lluny d'on arriben les paraules.

Hem vist la por ser llei per a tots

Ha cantat en plural i s'ha compromès en singular. Ha aprofitat cada moment que hem estat junts per dir el que tu i jo sabem i que sovint oblidem. Primer, ha assenyalat la sang que sols fa sang per després estar encara més convençuts que nosaltres no som d'eixe món. Ho va dir fa poc a l'entrevista que li vaig fer: "No ens penedim mai d'haver estat valents" (<http://www.catorze.cat/noticia/5965/raimon/no/penedim/mai/haver/estat/valents?ric=a2>) . Ha tingut el coratge i el compromís d'explicar les coses tal com són, per així poder creure en l'esperança.

Al llit tan gran, d'italiana mida

També hi ha lloc per a la tendresa. I per als homenatges, des d'Ausiàs March fins a Salvador Espriu. Aturant-se a Victor Jara, per recordar, amb l'Amanda, que la vida és eterna en aquesta estona. Però si hi ha un moment en què a mi i als del meu costat se'ns escapa un "oh", és quan ell es dirigeix a la seva dona, l'Annalisa, dibuixant l'enyor amb aquell: "Quan tu te'n vas al teu país d'Itàlia i jo ben sol em quede a Maragall". I alça el braç, a poc a poc, fins que la mà es converteix en un puny.

Qui perd els orígens, perd la identitat

I sí, la vida fuig. Però seguirem fent camins dubtosos per la mar. I confesses que vens d'un silenci antic i molt llarg. I ara hi tornes, però creu-me que amb la teva veu el silenci ha deixat de ser-ho. Poses el peu damunt la cadira; sobre la cuixa, la guitarra; alces la mirada i com si fos una declaració d'intencions, tu, jo i ell i ella cridem a plens pulmons: però nosaltres al vent.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=KXmjtwwp17s>